

POLAS RUTAS DE FISTERRA

Por: Manuel Chazo Cores

Don Manuel Chazo Cores, mecánico naval, é un namorado do mar, onde tivo que traballar dende a idade de 17 anos. Foron anos de loita nas costas de Cabo Fisterra e a súa alma chora por dentro ó recordalo.

Dende as duras augas da Costa da Morte gozou ollando o Monte Pindo, ó que cualifica como unha grande barreira e nos poucos intres de descanso entre faena e faena, contaba os piñeiros raros dos seus ventos e faldas.

Quere dedicarlle estas letras ó seu avó paterno e ó seu tío que foron patróns de Costa traballando entre Cabo Prior e Cabo Silleiro, en épocas nas que faltaban o pan de trigo, o aceite, o azucre e outros alimentos e só o peixe de costa e o pan de millo eran os seus alimentos, por iso hoxe, á idade de 76 anos, a súa alma chora por dentro ó recordalo.

Don Manuel ofrécenos os seus traballos cargados de sensibilidade, emotividade e sentimento cara ó mar no que tanto viviu e sufriu..

OCÉANO ATLÁNTICO HISTORIA DUNHA ÉPOCA

Nunca descubrirei a última estela de
Espuma branca.

Porto de mar - Vilanova de Arousa.

Ave Maris Stella.

Grande mar océano, sempre mariñeiro.

As estelas deixámolas nas túas costas,

nas túas rías, nas nosas arribadas

en obrigadas praias como San Francisco,

en areosas calas, onde hai alturas,

ó regreso de viaxes de derrotas mariñeiras.

Praia de San Pedro e Cala Quilmas

de altas e húmidas ladeiras

do Monte Pindo,

principio dos montes Perineos que nacen

en Galicia e rematan en Cabo Creus.

Con brisas do nordeste polas mañás

ti eras o primeiro, o Cabo Corrubedo

e volta longa e mar afora,

con ventos frescos do nordeste,

virar e volta en terra

logo a virar e volta afora,

así horas, así voltas e ollando

praias, baixos e volta en volta,

longa ruta en volta foránea

así volta en terra e, de novo,

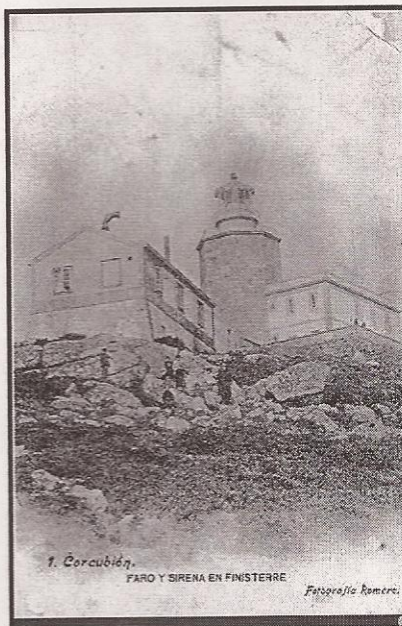
chegar a destino, a unha praia con vento azoutado de

refregas

como Area Maior, San Francisco,

praia Langosteira ou

praia de San Pedro.

Polas túas ondas, polo vento foráneo fresco

nunca descubrirei a última estela
de espuma branca.

En ruta, cargados de pesca nun motoveleiro

de moitas estelas, de moitos sonos

deixamos delfíns, arroaces e ás súas crías

e ó lonxe, aves no Ceo

inmensos voos de gaivotas,

pardelas rodeando as espumas,

cormoráns e, xuntos con néboa,

x estelas no teu mar pesqueiro.

Atrás quedaron sempre mar e praias,

baixos, illas, escollos, cantís,

espumas de estelas e ondas grandes

no teu mar Océano.

Nunca descubrirei a última estela

de espuma branca.

Moitas estelas as borraron as mareas,

a máis branca, a máis bela

chegou á praia do Cristo das Barbas Douradas

da praia da Igrexa das Areas

de Cabo Fisterra.

Aquí se atopou a estela máis bela

que seguiu moi de preto aquel motoveleiro

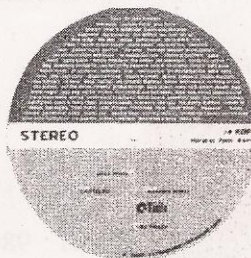
chamado "Joaquín" co folio 4.451 Lta.3ª

do porto de Vilanova de Arousa

de singraduras e de estelas mariñeiras.

Ave Maris Stella.

(1945 - 1960)

Vinilo

Bar de copas e concertos

Rúa da Praza OGROBE

DEDICATORIA A SANTA MARÍA DE CALEIRO (VILANOVA DE AROUSA)

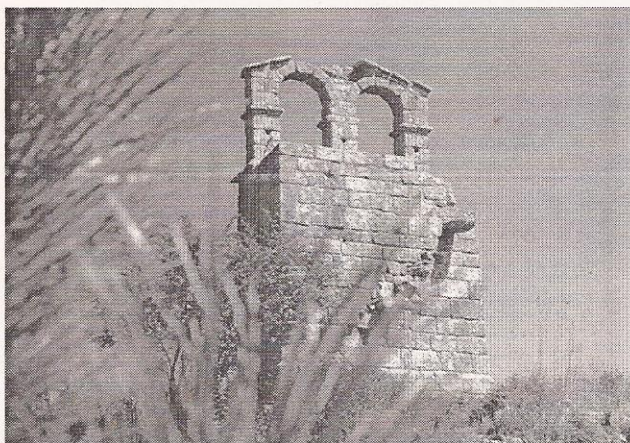
Entre a risoña planicie limitada polo verde marco, contemplo abraiado a campiña e poboados de Caleiro, con hortas e viñedos, enriquecida coas súas praderías e piñeirais. Nos campos da ribeira os piñeiros van a beber ás ondas; as chairas determinan un clima delicioso que converte as hortas en xardíns e os camiños en verxeis de moreiras.

Os solares da parroquia de Caleiro de exuberante vexetación, contrastan felizmente a salubre condición dos seus lugares. O solaz dos seus espazos son un edén con tódolos encantos desta zona privilexiada da Terra.

Abundante e variada é a produción agrícola. Nas terras da parroquia de Caleiro, de nome inmemorial, as colleitas renden gran riqueza, a viña cultívase en todas partes; os campos, ben regados, producen froitos de ouro e crecen orgullosas nas súas hortas todas a flores da creación que abren as súas corolas para vestir de paraíso a esta veiga de Caleiro.

Na chaira, rodeada de brancos casaríos, pasa submisivo o río Currás, é a ofrenda do mar que é outro ceo para as nubes e cántalle ó mar en inverno a súa eterna canción de namorado.

Son tibias, perfumadas e apracibles as brisas que chegan

a traveso dos xardíns e do mar.

Ó entrar nestas terras xa se percibe o encanto e invádenos unha somnolencia arrebatadora. Todo o campo é un xardín e Caleiro érguese rodeada de incenso.

O bo gusto imprime un selo de distinción nas fachadas dos novos edificios e os ensanches e vías están a ton cos progresos urbanos.

Caleiro renóvase, acicálase, púlese, diríase que é inmortal e que a súa vida é de eterna xuventude.

O espírito colectivo da parroquia, co azul do ceo, o ouro do sol e a esencia das súas hortas, é un espírito alegre, un espírito que vive en constante festa, un espírito voluble, vehemente que colleu a herdanza de case todas as civilizacións.

A natureza ofrécenos a infinita gama dos seus primores.

Veiga de campos floridos, nos di ó mirarte quen te adora. Crecen fecundas as túas sementeiras e os raios de ouro ós campos doura; alfombra de sendeiros de violetas e de toda clase de flores silvestres.

Caleiro, terra adorada, eu non te esquezo e inclino a miña fronte pensando onde nacín para escribirche.

Manuel Chazo

MARISCOS
COCINA CASEIRA
VIÑOS DE GALICIA

Teléf.: 986 731 956

O GROVE (Pontevedra)

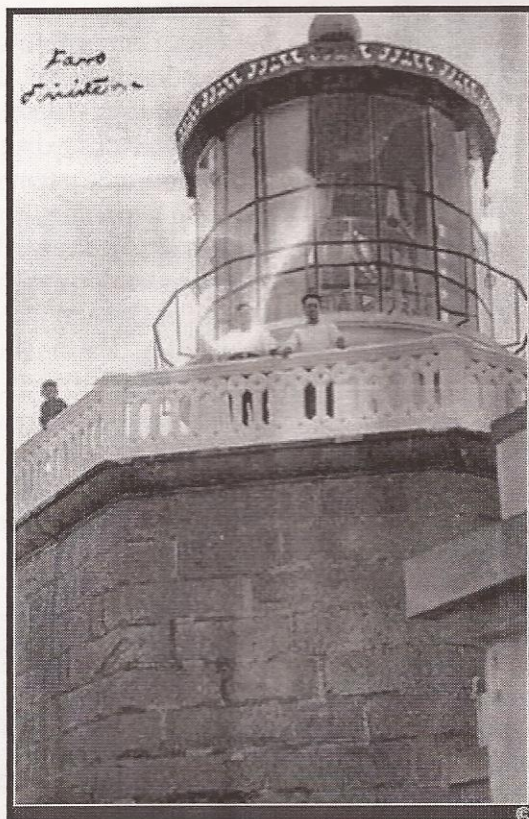
ESTELAS NO MAR DE FISTERRA (1945 - 1960)

De velas brancas se cubría
a Ría e o teu mar foráneo
e a túa praia de mar de fóra
de lanchas con velas brancas
de galeóns coas súas velas encascadas
e moi ben izadas no seu pico
lanchas, chalanas, barcos,
veleiros galeóns á bolina
e s'un largar
meténdose na costa
do teu mar Atlántico
en viaxes de cegada e de volta.

Costas de Fisterra e Muros
quedádesvos soas
sen estelas e sen bolinas
de velas brancas
e de velas encascadas.

Como o meu primeiro amor
fuches ti Lobeira Chica
e te atopamos no teu mar
illa longa como un soño
non es a única na noite
baixo unha chuvia de estrelas
ben firme nas profundidades
e deixamos estelas no teu mar
e gaivotas no ceo
nun mar de algas
preto de ti alimenteime
do teu xeneroso mar
e na miña primeira viaxe.

Entre murmurios na néboa
naciches coma unha irmá
de Lobeira Grande
e vícheste envolta en saloucos
a mar tendida a mar arborada
na túa loita diaria
de soños na noite
con lúa chea
víanse pasar lanchas
e as buquetas brancas
deixando estelas no mar

Con vento fresco do nordeste
abrigadas calas
e á popa co vento sur
chegabamos a Quenje
Ría de corcubión
dun famoso pontón carboeiro
Lobeira Chica, Lobeira Grande
e Carromeiros
sodes testemuñas mudos de lamentos
xemidos na noite
na costa da morte
mar de caseas e boureis
e de velas brancas na noite
buscando en Ézaro e no seu río
o porto do Pindo
coa lúa clara
e a mar escura
de traballo e de vida
de soños sobresaltados
polo luceiro do alba.

Se animaba a madrugada
de lanchas cargadas
e de redes colgando la prata
e o brillo das súas escamas
buscando os galeóns
entre gritos e vos de gaivotas
e de remos a vogar
mar de velas brancas
e de bolinas na túa costa
marcada de velas encascadas
no teu inqueda mar.

Soa de quedaches para sempre
illa de inmensas algas
de xemidos, lamentos e murmurios
de ondas que te baten
de vida, de pranto
e de brisas mariñeiras
envolta en sonares
de xibardos
e de estelas do teu mar.

Manuel Chazo.